

ПІВНІЧНИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

вул. Шолуденка, буд. 1, літера А, м. Київ, 04116, (044) 230-06-58 inbox@anec.court.gov.ua

ПОСТАНОВА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

"16" лютого 2022 р.

Справа № 910/19056/20

Північний апеляційний господарський суд у складі колегії суддів:

головуючого: Агрикової О.В.

суддів: Черногуза М.Г.

Мальченко А.О.

Секретар судового засідання: Мельничук О.С.,

за участю представників сторін:

від позивача – Банах О.Л., Панченко Н.О.,

від відповідача-1 – Онищенко Т.О.,

від відповідача-2 – Ковальчук В.М.,

від третьої особи-1 – Нікора О.В.,

від третьої особи-2 – не з'явилися,

розглянувши апеляційну скаргу

Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація)

на рішення Господарського суду міста Києва від 30.08.2021 (повний текст рішення складено 06.09.2021)

у справі № 910/19056/20 (суддя Мельник В.І.)

За позовом Національного музею історії України

до:

1. Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація)
2. Комунального підприємства "Київжитлоспецексплуатація"

треті особи, які не заявляють самостійних вимог щодо предмета спору на стороні відповідача:

1. Шевченківську районну в місті Києві державну адміністрацію
2. Комунальне підприємство "Благоустрій Шевченківського району"

про визнання договору укладеним, -

ВСТАНОВИВ:

У 2020 році Національний музей історії України звернулося до Господарського суду міста Києва з позовом до Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація) та Комунального підприємства "Київжитлоспецексплуатація" про визнання договору укладеним.

В обґрунтування позову позивач зазначає, що позивач належним чином виконував свої зобов'язання за договором оренди отже має переважне право на укладання договору оренди на новий строк, повідомлень про намір власника майна використовувати його для власних потреб до позивача у визначеному порядку не надходило. В свою чергу, позивач зі свого боку повністю та беззаперечно погодився із умовами нового договору оренди, підписав його (акцептував) та надав відповідачу 1.25.05.2020 року, втім внаслідок бездіяльності

Державний орган Київської міської ради
Київської міської державної адміністрації
Відділ № 106-21/2654
21.02 2022

*4873*1362869*1*0*

відповідача 1 у вигляді не підписання договору оренди позивач позбавлений можливості належно виконувати свої зобов'язання за договором.

Рішенням Господарського суду міста Києва від 30.08.2021 року позовні вимоги задоволено повністю. Визнано укладеним з 25.05.2020 року. Договір про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду Національному музею історії України із строком дії з 28.05.2020 року до 26.05.2023 року. Присуджено до стягнення з Комунального підприємства "Київжитлоспецексплуатація" на користь Національного музею історії України судовий збір в розмірі 1051 грн.

Не погодившись із прийнятим рішенням, Департамент комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація) звернувся до Північного апеляційного господарського суду з апеляційною скаргою, в якій просить скасувати рішення Господарського суду міста Києва від 30.08.2021 року та прийняти нове рішення, яким в задоволенні позовних вимог відмовити повністю.

Вимоги та доводи апеляційної скарги мотивовані тим, що рішення суду першої інстанції є незаконним та необґрунтованим, прийнятим з порушенням норм процесуального права та неправильним застосуванням норм матеріального права. Зокрема скаржник вважає, що в суді першої інстанції не досліджено питання щодо порушення позивачем строку підписання та передачі договору, а саме те, що позивач не скористався своїм правом на продовження договору, не передав у передбачені терміни орендодавцю підписані примірники договору. Також скаржник зазначає, що місцевим господарським судом не досліджено питання необхідності проведення реконструкції нежитлової будівлі, що є предметом спору, у зв'язку з чим її використання в подальшому не можливе.

Згідно з протоколом автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 08.10.2021 року сформовано колегію суддів у складі: головуєчий суддя Агрикова О.В., судді Черногуз М.Г., Мальченко А.О.

Ухвалою Північного апеляційного господарського суду від 18.10.2021 року відкладено вирішення питання щодо подальшого руху апеляційної скарги Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація) на рішення Господарського суду міста Києва від 30.08.2021 року, витребувано матеріали справи №910/19056/20 з Господарського суду міста Києва.

03.11.2021 року до Північного апеляційного господарського суду з Господарського суду міста Києва надійшли матеріали справи №910/19056/20.

Ухвалою Північного апеляційного господарського суду від 16.11.2021 року розгляд апеляційної скарги Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація) на рішення Господарського суду міста Києва від 30.08.2021 року призначено на 22.12.2021 року.

25.11.2021 року через відділ забезпечення автоматизованого розподілу, контролю та моніторингу виконання документів від Національного музею історії України, позивача у справі, надійшов відзив на апеляційну скаргу.

26.11.2021 року через відділ забезпечення автоматизованого розподілу, контролю та моніторингу виконання документів засобами електронного зв'язку, від Національного музею історії України, позивача у справі, надійшов відзив на апеляційну скаргу

30.11.2021 року через відділ забезпечення автоматизованого розподілу, контролю та моніторингу виконання документів засобами електронного зв'язку, від Національного музею історії України, позивача у справі, надійшов відзив на апеляційну скаргу.

Судове засідання, призначене на 22.12.2021 року не відбулось у зв'язку з перебуванням судді Черногуза М.Г. у відпустці з 21.12.2022 року.

Ухвалою Північного апеляційного господарського суду від 24.12.2021 року розгляд справи призначено на 19.01.2022 року.

Ухвалою Північного апеляційного господарського суду від 19.01.2022 року в судовому засіданні оголошено перерву до 16.02.2022 року.

В судовому засіданні 16.02.2022 року представник відповідача-1 надав суду усні пояснення, відповів на запитання суду, просив задовольнити апеляційну скаргу та скасувати рішення суду першої інстанції. Представник позивача надав колегії суддів пояснення,

відповів на запитання суду, просив апеляційну скаргу залишити без задоволення, а рішення суду першої інстанції без змін. Представник відповідача-2 надав колегії суддів пояснення, відповів на запитання суду, просив залишити апеляційну скаргу без задоволення, а рішення суду першої інстанції без змін. Представник третьої особи 1 надав колегії суддів пояснення, відповів на запитання суду. Представник третьої особи 2 в судове засідання не з'явився, про дату та час судового засідання повідомлений належним чином.

Згідно з п. 11, ст. 270 Господарського процесуального кодексу України суд апеляційної інстанції відкладає розгляд справи в разі неявки у судове засідання учасника справи, стосовно якого немає відомостей щодо його повідомлення про дату, час і місце судового засідання, або за його клопотанням, коли повідомлені ним причини неявки будуть визнані судом поважними.

Відповідно до п. 12, ст. 270 Господарського процесуального кодексу України неявка сторін або інших учасників справи, належним чином повідомлених про дату, час і місце розгляду справи, не перешкоджає розгляду справи.

Таким чином, відкладення розгляду справи є правом та прерогативою суду, основною умовою для якого є не відсутність у судовому засіданні представників сторін, а неможливість вирішення спору у відповідному судовому засіданні.

Враховуючи те, що наявні матеріали справи є достатніми для всебічного, повного і об'єктивного розгляду справи, та зважаючи на обмежений процесуальний строк розгляду апеляційної скарги, судова колегія визнала за можливе розглянути апеляційну скаргу у відсутності представника третьої особи 2.

Статтями 269 Господарського процесуального кодексу України встановлено, що суд апеляційної інстанції переглядає справу за наявними у ній і додатково поданими доказами та перевіряє законність і обґрунтованість рішення суду першої інстанції в межах доводів та вимог апеляційної скарги, суд апеляційної інстанції не обмежений доводами та вимогами апеляційної скарги, якщо під час розгляду справи буде встановлено порушення норм процесуального права, які є обов'язковою підставою для скасування рішення, або неправильне застосування норм матеріального права.

Розглянувши доводи апеляційної скарги, дослідивши докази, проаналізувавши на підставі встановлених фактичних обставин справи правильність застосування судом першої інстанції норм чинного законодавства, Північний апеляційний господарський суд вважає, що апеляційна скарга не підлягає задоволенню з наступних підстав.

Як вбачається з матеріалів справи та встановлено місцевим господарським судом, що починаючи з 1983 року, відповідно до рішення Київського міськвиконкому від № 1163 від 19.07.1982 року та ордеру № 13431 від 27.12.1983 року, Національний музей історії України є користувачем нежитлових приміщень загальною площею 330,2 кв.м, що є комунальною власністю та знаходяться за адресою: м. Київ, пров. Десятинний, 7А. (а.с. 27).

В матеріалах справи наявні рішення виконкому Київської міської ради народних депутатів від 03.03.1982 року № 358 "Про благоустрій Старокиївської гори" та розпорядження виконкому Київської міської ради народних депутатів від 17.05.1982 року № 340-р "Про звільнення приміщення бібліотеки Українського державного історичного музею Міністерства культури УРСР" на підставі яких демонтовані адміністративні будівлі музею, що знаходились за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 2 (літери "Б", "В", "Г", "Д", "Е") та в яких розміщувалась наукова бібліотека музею. (а.с. 28-29).

Позивач вказує, що спірне приміщення ним отримано в оренду, як компенсація за демонтовані приміщення.

Також в матеріалах справи наявний договір №616-2 від 29.05.2017 про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду (нова редакція договору про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду від 10.02.2014 №2 616-1) укладений між музеєм, як орендарем, Департаментом комунальної власності м. Києва виконавчого органу КМР (КМДА), як орендодавцем, та КП "Київжитлоспецексплуатація", як підприємством-балансоутримувачем. (а.с. 30-39).

Відповідно до п.1.1. договору оренди №616-2 орендодавець на підставі протоколу засідання постійної комісії Київської міської ради з питань власності від 14.03.2017 року №

43 передає, а орендар приймає в оренду нерухоме майно (нежитлові приміщення), що належать до комунальної власності територіальної громади міста Києва, яке знаходиться за адресою: м. Київ, провулок Десятинний, № 7-А, літ. А для розміщення музею (наукової бібліотеки, бухгалтерської служби, відділу кадрів).

Згідно з п. 2.1. договору оренди № 616-2 об'єктом оренди є: нежитлові приміщення, загальною площею: 330,20 (триста тридцять цілих дві десяті) кв.м, у т.ч.: 1 поверх — 211,70 (двісті одинадцять цілих сім десятих) кв.м., підвал - 118,50 (сто вісімнадцять цілих п'ять десятих) кв.м, згідно з викопіюванням з поповерхового плану, що складає невід'ємну частину Договору про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду від 10 лютого 2014 року № 616-1.

Орендар зобов'язаний для продовження дії цього договору зобов'язаний за три місяці до дати закінчення договору надати орендодавцю новий звіт з незалежної оцінки об'єкта оренди. (п.4.2.20. договору оренди № 616-2).

Пунктом 9.1. договору оренди № 616-2 передбачено, що він є укладеним з моменту підписання сторонами і діє з 29.05.2017 року до 27.05.2020 року. У разі, якщо законом передбачене нотаріальне посвідчення і державна реєстрація, цей договір є укладеним з моменту державної реєстрації.

Відповідно до п. 9.7. договору оренди №616-2 у разі відсутності заяви однієї із сторін про припинення цього договору або зміну його умов після закінчення строку його дії протягом одного місяця договір вважається продовженим на той самий строк і на тих самих умовах, які були передбачені цим договором.

В свою чергу, позивач листом №1062 від 04.12.2019 року звернувся до Департаменту комунальної власності м. Києва з повідомленням про намір продовжити орендні відносини. (а.с. 43). Тобто позивач звернувся до відповідача за три місяці до дати закінчення строку договору (27.05.2020 року) у відповідності до п. 4.2.20. договору.

В подальшому на виконання п. 4.2.20. договору оренди № 616-2 позивач листом №74 від 11.02.2020 року надав Департаменту комунальної власності м. Києва Звіт про оцінку нежитлової будівлі, що знаходиться за адресою: м. Київ, пров. Десятинний, 7а, літ. А (площею 330,2кв.м.) та просив здійснити його рецензію відповідно до п.6.9. розділу 6 чинного на момент виникнення спірних правовідносин Положення про оренду майна територіальної громади міста Києва в редакції, затвердженій рішенням Київської міської ради від 06.12.2018 № 253/6304. (а.с. 44).

Департамент комунальної власності м. Києва в свою чергу листом №062/05/19-1631 від 26.02.2020 року повідомив позивача, що за результатами рецензування, звіт про вартість майна – нежитлових приміщень у будинку №7-А, літ. А на пров. Десятинному загальною площею 330,20 кв.м. може бути використано з метою розрахунку орендної плати. Також, даний листом направлено засвідчену копію висновку про вартість майна зазначених приміщень. (а.с. 45).

В матеріалах справи наявна копія висновку про вартість майна, що знаходиться за адресою: м. Київ, пров. Десятинний, 7а, літ. А (площею 330,2кв.м.). (а.с. 48).

Листом від 26.02.2020 року №062/05/19-1629 Департамент комунальної власності м. Києва звернувся до Постійної комісії Київської міської ради з питань власності з проханням розглянути на її черговому засіданні питання продовження музею строку дії договору оренди та доручити Департаменту вчинити організаційно-правові дії відповідно до Положення про оренду майна територіальної громади міста Києва. (а.с. 40).

В подальшому, 10.03.2020 року на засіданні постійної комісії Київської міської ради з питань власності по питанню "Про розгляд звернення Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київради (КМДА) щодо продовження оренди Національному музею історії України, Десятинний провулок, 7 (вх. №08/4737 від 02.03.2020) (вих. №062/05/19-1629 від 26.02.2020)" члени комісії вирішили: погодити питання згідно з додатком до протоколу (пункт 65).

Вказане вище рішення оформлене протоколом № 8/194 засідання постійної комісії Київської міської ради з питань власності від 10.03.2020 року. Рішення прийняте без зауважень, жоден з членів комісії не голосував проти його прийняття. (а.с. 49-52).

Секретар с/м
С.С. Мельничук

Відповідно до п. 65 додатку до протоколу №8/194 визначено істотні умови майбутньої оренди, зокрема: об'єкт оренди (його площа, вартість та місцезнаходження), місячна орендна плата у розмірі 10 400, 00 грн., строк оренди - 2 роки 364 дні, тощо. (а.с. 53-55).

В матеріалах справи наявна розписка відповідно до якої провідний інженер Національного музею історії України отримав 28.04.2020 року договір оренди нежитлового будинку (приміщення) з додатками та подальше оформлення в Департаменті комунальної власності м. Києва, договір про компенсацію витрат підприємства за користування земельною ділянкою, договір про компенсацію витрат підприємства та компенсацію витрат підприємства за користування земельною ділянкою за адресою пров. Десятинний, 7-А, літ. А, підготовлені відповідно до Положення про оренду майна територіальної громади міста Києва, яке затверджене рішенням Київської міської ради від 21.04.2015 року №415/1280 (у редакції рішення Київської міської ради від 06.12.2018 року №253/6304) на підпис. (а.с. 116).

В подальшому, листом №252 від 25.05.2020 року позивач надав Департаменту комунальної власності м. Києва підписані Національним музеєм історії України (орендарем) та КП «Київжитлоспецексплуатація» (балансоутримувачем) договір (нова редакція договору про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду від 29.05.2017 року №616-2), що стосується передачі в оренду майна територіальної громади міста Києва за адресою: місто Київ, пров. Десятинний, буд. 7-а (об'єкт оренди) для розміщення бібліотеки музею. (а.с. 56).

В матеріалах справи наявний договір (нова редакція договору про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду від 29.05.2017 року №616-2), який підписаний Національним музеєм історії України (орендарем) та КП «Київжитлоспецексплуатація» (балансоутримувачем). В той же час підпису Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) (орендодавець) на вказаному примірнику договору немає. (а.с.58-67).

Як зазначає позивач, відповідач 1 так і не підписав вказаний вище примірник договору та не повернув його. На підставі вказаного, позивач листом №365 від 14.07.2020 року та листом №423 від 19.08.2020 року просив Департамент комунальної власності м. Києва повернути договір оренди нежитлових приміщень за адресою пров. Десятинний, 7-А де розташований структурний підрозділ Національного музею історії України (наукова бібліотека, бухгалтерська служба, відділ кадрів; площа 330,20кв.м.), яку було надано відповідачу 1 на підпис 25.05.2020 року листом №252 від 25.05.2020 року (зарєстрований в Департаменті за вх. №08/10890 від 26.05.2020 року). (а.с. 69-70).

Відповіді на лист №365 від 14.07.2020 року та лист №423 від 19.08.2020 року матеріали справи не містять, в той же час в матеріалах справи наявний лист №062/05/19-3406 від 20.05.2020 року, яким Департамент комунальної власності м. Києва звернувся до Постійної комісії Київської міської ради з питань власності з проханням розглянути на черговому засіданні постійної комісії Київської міської ради з питань власності питання щодо скасування дозволу на продовження музею строку дії договору. (а.с. 71).

Відповідно до протоколу комісії Київської міської ради з питань власності №19/205 від 02.06.2020 року питання про розгляд звернення Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київради (КМДА) щодо скасування п. 65 рішення комісії від 10.03.2020 року (протокол №8/194) в частині продовження Національному музею історії України строку дії договору оренди на нежитлові приміщення у пров. Десятинному, 7-А, літ. А (вих.№062/05/19-3406 від 20.05.2020 року, вх. №08/10890 від 26.05.2020 року) перенесено. (а.с. 117-118).

З протоколу комісії Київської міської ради з питань власності №21/207 від 11.06.2020 року вбачається, що питання про розгляд звернення Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київради (КМДА) щодо скасування п. 65 рішення комісії від 10.03.2020 року (протокол №8/194) в частині продовження Національному музею історії України строку дії договору оренди на нежитлові приміщення у пров. Десятинному, 7-А, літ. А (вих.№062/05/19-3406 від 20.05.2020 року, вх. №08/10890 від 26.05.2020 року) також перенесено. (зворот а.с. 118-119).

В свою чергу 14.07.2020 року постійна комісія Київської міської ради з питань власності на своєму засіданні розглянула звернення Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київради (КМДА) щодо скасування п. 65 рішення комісії від 10.03.2020 року (протокол №8/194) в частині продовження Національному музею історії України строку дії договору оренди на нежитлові приміщення у пров. Десятинному, 7-А, літ. А (вих.№062/05/19-3406 від 20.05.2020 року, вх. №08/10890 від 26.05.2020 року) та не підтримала його (рішення не прийнято). (п. 13. Протоколу №26/212, а.с. 72-79).

З розпорядження виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 30.07.2020 № 1122 «Про передачу до сфери управління Шевченківської районної в місті Києві державної адміністрації будівлі (літера «А») по провулку Десятинному, 7-А вбачається, що спірні нежитлові приміщення передані до сфери управління Шевченківської районної в місті Києві державної адміністрації. (а.с. 84-85).

Відповідно до протоколу доручення №21 напрацьованих під час робочого виїзду Київського міського голови на Пейзажну алею у Шевченківському районі міста Києва 19.08.2020 року вирішено Шевченківській районній в місті Києві державній адміністрації спільно з Департаментом комунальної власності м. Києва вирішити питання щодо переселення у нове приміщення технічних служб Національного музею історії України з будівлі за адресою: провулок Десятинний, 7-А, що знаходиться в аварійному стані. (а.с. 122).

В той же час в матеріалах справи наявний наказ Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) №297 від 09.06.2020 року «Про проведення перевірки використання нерухомого майна територіальної громади м. Києва», яким створено робочу групу з перевірки стану використання та збереження об'єкту оренди, а саме нерухомого об'єкту за адресою: Десятинний провулок, 7-А, літ. А, м. Київ. (а.с. 147-148).

Відповідно до акту обстеження нежилых приміщень від 09.06.2020 року за результатами обстеження нерухомого об'єкту за адресою: Десятинний провулок, 7-А, літ. А, м. Київ встановлено, що стан приміщення задовільний. (а.с. 149).

Отже, спір у даній справі на думку позивача виник у зв'язку з тим, що позивач зі свого боку повністю та беззаперечно погодився із умовами нового договору оренди, підписав його (акцептував) та надав відповідачу 1 25.05.2020 року, втім внаслідок бездіяльності відповідача 1 у вигляді не підписання договору оренди позивач позбавлений можливості належно виконувати свої зобов'язання за договором.

Відповідно до статті 11 Цивільного кодексу України цивільні права та обов'язки виникають із дій осіб, що передбачені актами цивільного законодавства, а також із дій осіб, що не передбачені цими актами, але за аналогією породжують цивільні права та обов'язки. Підставами виникнення цивільних прав та обов'язків, зокрема, є, договори та інші правочини, інші юридичні факти. У випадках, встановлених актами цивільного законодавства, цивільні права та обов'язки виникають безпосередньо з актів органів державної влади, органів влади Автономної Республіки Крим або органів місцевого самоврядування.

Статтею 19 Конституції України встановлено, що органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та Законами України.

Відповідно до ст. 144 Конституції України органи місцевого самоврядування в межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території.

Згідно з частиною 1 статті 283 Господарського кодексу України за договором оренди одна сторона (орендодавець) передає другій стороні (орендареві) за плату на певний строк у користування майно для здійснення господарської діяльності.

До відносин оренди застосовуються відповідні положення Цивільного кодексу України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом (частина 6 статті 283 Господарського кодексу України).

Відповідно до ст. 2, 3 Закону України "Про оренду державного і комунального майна" орендою є засноване на договорі строкове платне користування майном, необхідним

системи документообігу
Секретар с/о
О.С. Мельничук

орендареві для здійснення підприємницької та іншої діяльності.

Відносини щодо оренди державного майна, майна, що належить Автономній Республіці Крим або перебуває у комунальній власності, регулюються договором оренди, цим Законом та іншими нормативно-правовими актами.

3 жовтня 2019 року Верховною Радою України прийнято новий Закон України "Про оренду державного та комунального майна" № 157-IX (далі - Закон № 157-IX), який набув чинності 27.12.2019 та введений в дію 01.02.2020. 3 дня введення в дію Закону № 157-IX втратив чинність Закон України "Про оренду державного та комунального майна" від 10 квітня 1992 року № 2269-XII.

Водночас, відповідно до частини 2 Прикінцевих та перехідних положень Закону № 157-IX договори оренди державного або комунального майна, укладені до набрання чинності цим Законом, продовжуються в порядку, передбаченому законодавством, яке діяло до дати набрання чинності цим Законом, до дати, яка наступить раніше: набрання чинності рішенням Кабінету Міністрів України чи рішенням представницького органу місцевого самоврядування (щодо договорів оренди комунального майна, розташованого в межах відповідної територіальної громади), передбаченим абзацом п'ятим частини другої статті 18 цього Закону, або 1 липня 2020 року.

Після настання однієї з дат, яка відповідно до цього пункту наступить раніше, але у будь-якому випадку не раніше дня введення в дію цього Закону, договори оренди продовжуються в порядку, визначеному цим Законом.

Враховуючи наведене до правовідносин сторін за договором оренди № 616-2 від 29.05.2017 в частині продовження його дії на новий строк застосовуються норми Закону України від 10.04.1992 № 2269-XII «Про оренду державного та комунального майна» та Положення про оренду майна територіальної громади міста Києва (далі - Положення), затвердженого рішенням Київської міської ради від 21.04.2015 № 415/1280 «Про затвердження Положення про оренду майна територіальної громади міста Києва».

Відповідно до ч. 1 ст. 640 Цивільного кодексу України договір є укладеним з моменту одержання особою, яка направила пропозицію укласти договір, відповіді про прийняття цієї пропозиції.

Згідно зі статтею 759 Цивільного кодексу України за договором найму (оренди) наймодавець передає або зобов'язується передати наймачеві майно у користування за плату на певний строк. Законом можуть бути передбачені особливості укладення та виконання договору найму (оренди).

Відповідно до ст. 764 Цивільного кодексу України якщо наймач продовжує володіти та/або користуватися майном після закінчення строку договору найму, то, за відсутності заперечень наймодавця протягом одного місяця, договір вважається поновленим на строк, який був раніше встановлений договором.

Згідно з ч.3 ст. 179 Господарського кодексу України укладення господарського договору є обов'язковим для сторін, якщо він заснований на державному замовленні, виконання якого є обов'язком для суб'єкта господарювання у випадках, передбачених законом, або існує пряма вказівка закону щодо обов'язковості укладення договору для певних категорій суб'єктів господарювання чи органів державної влади або органів місцевого самоврядування.

Відповідно до ч. 4, ст. 284 Господарського кодексу України строк договору оренди визначається за погодженням сторін. У разі відсутності заяви однієї із сторін про припинення або зміну умов договору оренди протягом одного місяця після закінчення строку дії договору він вважається продовженим на такий самий строк і на тих самих умовах, які були передбачені договором.

Отже, колегія суддів зазначає, що позивачем дотримано умови договору в частині повідомлення орендодавця за три місяці до закінчення терміну дії договору про свій намір продовжити строк договору та надання звіту про оцінку майна, яка в свою чергу відповідачем 1 була погоджена.

Внаслідок викладеного вище на засіданні постійної комісії Київської міської ради з питань власності по питанню "Про розгляд звернення Департаменту комунальної власності

м. Києва виконавчого органу Київради (КМДА) щодо продовження оренди Національному музею історії України, Десятинний провулок, 7 (вх. №08/4737 від 02.03.2020) (вих. № 062/05/19-1629 від 26.02.2020)" члени комісії вирішили: погодити питання згідно з додатком до протоколу (пункт 65). Вказане рішення оформлене протоколом № 8/194 засідання постійної комісії Київської міської ради з питань власності від 10.03.2020. Рішення прийняте без зауважень, жоден з членів комісії не голосував проти його прийняття.

Пунктом 65 додатку до протоколу №8/194 визначено істотні умови майбутньої оренди, зокрема: об'єкт оренди (його площа, вартість та місцезнаходження), місячна орендна плата у розмірі 10400,00 грн., строк оренди - 2 роки 364 дні, тощо.

Порядок продовження строку дії договору оренди і внесення інших змін до договору оренди комунального майна територіальної громади міста Києва регулюється розділом 15 Положення.

Відповідно до п.15.6. Положення про оренду протягом 5 робочих днів з дати ухвалення орендодавцем рішення або з дати отримання орендодавцем протоколу засідання (виписки з протоколу засідання) Постійної комісії, уповноважена особа орендодавця підписує три примірники договору про внесення змін до договору оренди і передає орендарю і балансоутримувачу по одному примірнику підписаного договору, а третій примірник залишає собі.

В той же час, позивач погодився із умовами нового договору оренди, підписав його (акцептував) та надав відповідачу 25.05.2020 року.

Однак, Департамент комунальної власності м. Києва (відповідач 1) зазначає, що відповідно до п. 12.3. Положення орендар протягом 5 робочих днів з дати отримання від орендодавця 3 підписаних примірників договору оренди підписує їх та надсилає рекомендованим листом або надає особисто орендодавцю для реєстрації.

Згідно з п. 12.6. Положення у разі невиконання орендарем пункту 12.3. цього Положення орендар вважається таким, що відмовився від укладання договору оренди, і рішення про передачу майна в оренду втрачає чинність.

Скаржник зазначає, що позивач отримав від нього підписані примірники договору 28.04.2020 року, однак підписав договір з пропуском 5 денного строку встановленого п. 12.3. Положення, а тому на думку відповідача 1 відповідно до п. 12.6. Положення позивач відмовився від підписання спірного договору.

Колегія суддів не може погодитись з даним твердженням скаржника виходячи з наступного.

У доказ отримання позивачем примірнику договору скаржник посиляється на розписку відповідно до якої провідний інженер Національного музею історії України отримав 28.04.2020 року договір оренди нежитлового будинку (приміщення) з додатками на подальше оформлення в Департаменті комунальної власності м. Києва, договір про компенсацію витрат підприємства за користування земельною ділянкою, договір про компенсацію витрат підприємства та компенсацію витрат підприємства за користування земельною ділянкою за адресою пров. Десятинний, 7-А, літ. А, підготовлені відповідно до Положення про оренду майна територіальної громади міста Києва, яке затверджене рішенням Київської міської ради від 21.04.2015 року №415/1280 (у редакції рішення Київської міської ради від 06.12.2018 року №253/6304) на підпис. (а.с. 116).

В той же час, колегія суддів зазначає, що п. 12.3. Положення визначає 5 денний відлік строку на підписання орендарем договору з моменту отримання від орендодавця саме підписаного орендодавцем договору, однак матеріали справи не містять доказів того, що відповідач 1 надав позивачу підписаний примірник договору.

Колегія суддів звертає увагу, що з наявної в матеріалах справи розписки не вбачається, що Департамент передав позивачу підписаний примірник договору, та по суті взагалі з вказаної розписки неможливо достеменно встановити, що Департамент передав примірник договору оренди саме спірного приміщення.

Крім того, в матеріалах справи наявний лише один примірник договору (нова редакція договору про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду від 29.05.2017 року №616-2), який підписаний Національним музеєм історії України (орендарем)

та КП «Київжитлоспецексплуатація» (балансоутримувачем), втім підпису Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) (орендодавець) на вказаному примірнику договору немає. (а.с.58-67).

Також, скажником не надано до матеріалів справи підписаного ним примірнику договору.

Визначення поняття доказів, вимоги щодо доказів, властивостей доказів та порядку їх оцінки урегульовано у главі 5 "Докази та доказування" ГПК України.

Відповідно до статті 73 ГПК України доказами у справі є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обґрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи. Ці дані встановлюються такими засобами: письмовими, речовими і електронними доказами; висновками експертів; показаннями свідків.

Згідно з частинами першою, третьою статті 74 ГПК України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень. Докази подаються сторонами та іншими учасниками справи.

Обов'язок із доказування слід розуміти як закріплену в процесуальному та матеріальному законодавстві міру належної поведінки особи, що бере участь у судовому процесі, із збирання та надання доказів для підтвердження свого суб'єктивного права, що має за мету усунення невизначеності, яка виникає в правовідносинах у разі неможливості достовірно з'ясувати обставини, які мають значення для справи.

Важливим елементом змагальності процесу є стандарти доказування - спеціальні правила, яким суд має керуватися при вирішенні справи. Ці правила дозволяють оцінити, наскільки вдало сторони виконали вимоги щодо тягаря доказування і наскільки вони змогли переконати суд у своїй позиції, що робить оцінку доказів більш алгоритмізованою та обґрунтованою.

На сьогодні у праві існують такі основні стандарти доказування: "баланс імовірностей" (balance of probabilities) або "перевага доказів" (preponderance of the evidence); "наявність чітких та переконливих доказів" (clear and convincing evidence); "поза розумним сумнівом" (beyond reasonable doubt).

Стандарт доказування "вірогідності доказів", на відміну від "достатності доказів", підкреслює необхідність співставлення судом доказів, які надає позивач та відповідач. Тобто, з введенням в дію нового стандарту доказування необхідним є не надати достатньо доказів для підтвердження певної обставини, а надати їх саме ту кількість, яка зможе переважити доводи протилежної сторони судового процесу.

Відповідно до статті 79 ГПК України наявність обставини, на яку сторона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, вважається доведеною, якщо докази, надані на підтвердження такої обставини, є більш вірогідними, ніж докази, надані на її спростування. Питання про вірогідність доказів для встановлення обставин, що мають значення для справи, суд вирішує відповідно до свого внутрішнього переконання.

Тлумачення змісту цієї статті свідчить, що нею покладено на суд обов'язок оцінювати докази, обставини справи з огляду на їх вірогідність, яка дозволяє дійти висновку, що факти, які розглядаються скоріше були (мали місце), аніж не були.

Слід зауважити, що Верховний Суд в ході касаційного перегляду судових рішень неодноразово звертався загалом до категорії стандарту доказування та відзначав, що принцип змагальності забезпечує повноту дослідження обставин справи. Цей принцип передбачає покладання тягаря доказування на сторони. Одночасно цей принцип не передбачає обов'язку суду вважати доведеною та встановленою обставину, про яку сторона стверджує. Така обставина підлягає доказуванню таким чином, аби задовольнити, як правило, стандарт переваги більш вагомих доказів, тобто коли висновок про існування стверджуваної обставини з урахуванням поданих доказів видається більш вірогідним, ніж протилежний (постанови Касаційного господарського суду у складі Верховного Суду від 02.10.2018 у справі № 910/18036/17, від 23.10.2019 у справі № 917/1307/18, від 18.11.2019 у справі № 902/761/18, від 04.12.2019 у справі № 917/2101/17).

Аналогічний стандарт доказування застосовано Великою Палатою Верховного Суду у постанові від 18.03.2020 у справі № 129/1033/13-ц (провадження № 14-400цс19).

Такий підхід узгоджується з судовою практикою Європейського суду з прав людини (далі - ЄСПЛ), юрисдикція якого поширюється на всі питання тлумачення і застосування Конвенції (пункт 1 статті 32 Конвенції). Так, зокрема, у рішенні 23.08.2016 у справі "Дж. К. та Інші проти Швеції" ("J.K. AND OTHERS v. SWEDEN") ЄСПЛ наголошує, що "у країнах загального права у кримінальних справах діє стандарт доказування "поза розумним сумнівом" ("beyond reasonable doubt"). Натомість, у цивільних справах закон не вимагає такого високого стандарту; скоріше цивільна справа повинна бути вирішена з урахуванням "балансу вірогідностей". ... Суд повинен вирішити, чи являється вірогідність того, що на підставі наданих доказів, а також правдивості тверджень заявника, вимога цього заявника заслуговує довіри".

Схожий стандарт під час оцінки доказів застосовано у рішенні ЄСПЛ від 15.11.2007 у справі "Бендерський проти України" ("BENDERSKIY v. Ukraine"), в якому суд оцінюючи фактичні обставини справи звертаючись до балансу вірогідностей вирішуючи спір виходив з того, що факти встановлені у експертному висновку, є більш вірогідним за інші докази.

Відповідно до частини четвертої статті 11 ГПК України, статті 17 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини" суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику зазначеного Суду як джерело права.

Отже, колегія суддів вважає за доцільне зазначити, що у даному випадку колегія суддів звертається до принципу більшої вірогідності.

У даному випадку принцип більшої вірогідності у сукупності з принципом розумності надає можливість колегії суддів встановити, що Департамент комунальної власності м. Києва не надавав позивачу підписаний примірник договору, а обов'язок орендаря в 5-ти денний строк підписати і надіслати орендодавцю примірники договору виникає саме з моменту отримання від орендодавця підписаних з його сторони примірників цього договору.

Відповідно до п. 12.1. Положення орендодавець протягом 7 робочих днів з дати отримання рішення про передачу майна в оренду готує 3 примірники договору оренди згідно з Типовим договором про передачу майна територіальної громади міста Києва в оренду та з урахуванням результатів конкурсу і надсилає його рекомендованим листом або вручає особисто під розписку підприємству-балансоутримувачу.

Згідно з п. 12.2. Положення підприємство-балансоутримувач протягом 3 робочих днів з дати отримання від орендодавця 3 примірників договору оренди підписує їх та повертає орендодавцю.

Орендодавець протягом 3 робочих днів з дати отримання від підприємства-балансоутримувача підписаних примірників договору оренди підписує та надсилає їх рекомендованим листом або вручає особисто під розписку орендарю.

Відповідно до п. 15.11. Положення договір про внесення змін до істотних умов договору оренди укладається в порядку, визначеному пунктом 12 цього Положення.

Відтак, колегія суддів зазначає, що відповідно до пунктів 15.11, 12.1, 12.2 Положення про оренду, відповідач 1 повинен був виготовити та надати балансоутримувачу три примірники нового договору оренди, після отримання від балансоутримувача підписаних з його боку примірників договору Департамент повинен був протягом 3-х робочих днів підписати їх та направити орендарю.

В порушення наведених приписів законодавства, що регулює питання оренди в м. Києві, відповідач 1 після прийняття відповідного рішення про продовження оренди Національному музею історії України (протокол № 8/194 засідання постійної комісії Київської міської ради з питань власності від 10.03.2020 року) не підписав і не направив орендарю примірники нового договору оренди.

Отже, відповідач 1 не виконав свій обов'язок, передбачений п. 12.2 Положення про оренду, щодо підписання у 3-денний термін примірників договору, а тому позивач не прострочив виконання свого зобов'язання, а рішення про передачу майна в оренду залишається чинним, що підтверджується і протоколами засідань постійної комісії Київської міської ради.

з питань власності (від 02.06.2020 року, 11.06.2020 року, 14.07.2020 року).

Також колегія суддів звертає увагу на п. 12.6. Положення яким передбачено, що у разі невиконання орендарем п. 12.3 цього положення орендар вважається таким, що відмовився від укладання договору оренди, і рішення про передачу майна в оренду втрачає чинність, про що орендодавець письмово повідомляє орендаря і вносить запис до системи.

Втім, матеріали справи не містять будь-яких повідомлень позивача з боку Департаменту щодо втрати чинності рішення про погодження продовжити позивачу строку оренди.

Відтак, колегія суддів дійшла висновку, що оскільки існує єдине узгоджене рішення уповноваженого органу стосовно орендованого позивачем майна і це рішення - продовжити договір оренди на новий строк, відповідач 1 безпідставно ухилився від підписання договору.

Одночасно, колегія суддів бере до уваги приписи ст. 764 Цивільного кодексу України та ст. 284 Господарського кодексу України, яким визначено суть поновлення договору оренди, яка полягає у тому, що орендар продовжує користуватися орендованим майном після закінчення строку оренди, а орендодавець, відповідно не заперечує протягом одного місяця після закінчення строку договору у його поновленні. Відсутність такого заперечення може мати прояв у «мовчазній згоді» і у такому випадку орендар, в силу закону, може розраховувати, що договір оренди вважається поновленим на строк, який був раніше встановлений договором.

Колегія суддів також відхиляє посилення скажника на факт передачі спірних приміщень до сфери управління Шевченківської РДА та відсутність у нього повноважень орендодавця, оскільки визначення власником іншого балансоутримувача може мати наслідком лише необхідність укладення відповідної додаткової угоди до договору.

Щодо долучених додаткових доказів до апеляційної скарги, а саме роздруківку розпорядження Виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) від 02.03.2021 року №422 «Про проведення інвестиційного конкурсу із залученням інвестора до реалізації проекту «Реконструкція будівлі (в існуючих параметрах) в пров. Десятинному, 7-А у Шевченківському районі міста Києва», колегія суддів зазначає, що вони не приймаються до уваги виходячи з наступного.

Відповідно до ч.3, ст. 269 Господарського процесуального кодексу України докази, які не були подані до суду першої інстанції, приймаються судом лише у виняткових випадках, якщо учасник справи надав докази неможливості їх подання до суду першої інстанції з причин, що об'єктивно не залежали від нього.

У вирішенні питань щодо прийняття додаткових доказів суд апеляційної інстанції повинен повно і всебічно з'ясовувати причини їх неподання з урахуванням конкретних обставин справи і об'єктивно оцінити поважність цих причин. При цьому обґрунтування неможливості подання доказів суду першої інстанції згідно із зазначеною нормою Господарського процесуального кодексу покладається саме на заявника (скажника), а апеляційний господарський суд лише перевіряє та оцінює їх поважність і не зобов'язаний самостійно з'ясовувати відповідні причини.

З матеріалів справи вбачається, що подані апелянтом докази, не були подані на розгляд в суді першої інстанції і відповідно не розглядались останнім, при цьому, відповідачем 1 не вказано будь-яких причин неможливості подати їх в суді першої інстанції, тобто скажник не був позбавлений можливості надати такі докази під час розгляду справи в суді першої інстанції, однак своїм правом не скористався.

Щодо посилення скажника на те, що спірні нежитлові приміщення знаходяться в аварійному стані, колегія суддів зазначає, що відповідно до акту обстеження нежилых приміщень від 09.06.2020 року за результатами обстеження нерухомого об'єкту за адресою: Десятинний провулок, 7-А, літ. А, м. Київ встановлено, що стан приміщення задовільний. (а.с. 149).

Крім того, в будь-якому випадку аварійний стан приміщення не дає підстав відповідачу 1 ухилитися від виконання своїх зобов'язань щодо підписання договору.

Згідно зі ст. 638 ЦК договір є укладеним, якщо сторони в належній формі досягають згоди з усіх істотних умов договору.

Істотними умовами договору є умови про предмет договору, умови, що визначені законом як істотні або є необхідними для договорів даного виду, а також усі ті умови, щодо яких за заявою хоча б однієї із сторін має бути досягнуто згоди.

Договір укладається шляхом пропозиції однієї сторони укласти договір (оферти) і прийняття пропозиції (акцепту) другою стороною.

Відповідно до ч. 1 ст. 640 ЦК договір є укладеним з моменту одержання особою, яка направила пропозицію укласти договір, відповіді про прийняття цієї пропозиції.

Згідно з ч.3 ст. 179 Господарського кодексу укладення господарського договору є обов'язковим для сторін, якщо він заснований на державному замовленні, виконання якого є обов'язком для суб'єкта господарювання у випадках, передбачених законом, або існує пряма вказівка закону щодо обов'язковості укладення договору для певних категорій суб'єктів господарювання чи органів державної влади або органів місцевого самоврядування.

Згідно ст. 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання; на захист свого інтересу, який не суперечить загальним засадам цивільного законодавства (ст. 15 ЦК України).

Згідно зі статтею 17 Закону України "Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини", суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права.

Перша та найважливіша вимога статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод полягає в тому, що будь-яке втручання публічних органів у мирне володіння майном повинно бути законним, а держави мають право здійснювати контроль за використанням майна шляхом введення "законів".

У рішенні Європейського суду з прав людини від 24.06.2003 у справі "Стретч проти Об'єднаного Королівства Великобританії та Північної Ірландії" встановлено, що особа (орендар) мала принаймні законне сподівання на реалізацію передбаченого договором права на продовження договору оренди і в цілях ст. 1 Першого протоколу таке сподівання можна вважати додатковою частиною майнових прав, наданих їй муніципалітетом за орендним договором, та зазначено, що наявність порушень з боку органу публічної влади при укладенні договору щодо майна не може бути підставою для позбавлення цього майна іншою особою, яка жодних порушень не вчинила.

Колегія суддів зауважує, що завданням господарського судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів, пов'язаних із здійсненням господарської діяльності, з метою ефективного захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, держави. Наслідком вирішення господарського спору повинно бути відновлення порушеного (невизнаного, оспорюваного) права чи охоронюваного законом інтересу у спосіб, передбачений чинним законодавством.

Згідно з частиною 1 статті 15 ЦК України кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання. Кожна особа має право на захист свого інтересу, який не суперечить загальним засадам цивільного законодавства.

Для визначення предмета позову як способу захисту права чи інтересу важливим є перелік способів захисту цивільного права та інтересу, наведений у статті 16 Цивільного кодексу України, за змістом якої способами захисту цивільних прав та інтересів можуть бути, зокрема, визнання права, припинення дії, яка порушує право; відновлення становища, яке існувало до порушення, примусове виконання обов'язку в натурі; зміна правовідношення тощо. Суд може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом чи судом у визначених законом випадках. При цьому застосування конкретного способу захисту цивільного права залежить як від змісту суб'єктивного права, за захистом якого звернулася особа, так і від характеру його порушення.

Отже, зазначені норми визначають об'єктом захисту порушене, невизнане або

Виправлено
СИСТЕМОЮ ДОКУМЕНТООБРОБЛЮВАННЯ
Секретар суду
О.С. Мельничук

оспорюване право чи цивільний інтерес. Порушення права пов'язано із позбавленням його володільця можливості здійснити (реалізувати) своє право повністю або частково. При оспорюванні або невизнанні права виникає невизначеність у праві, викликана поведінкою іншої особи. Таким чином, порушення, невизнання або оспорювання суб'єктивного права є підставою для звернення особи до суду за захистом цього права із застосуванням відповідного способу захисту. Особа, права якої порушено, може скористатися не будь-яким, а конкретним способом захисту свого права, який має відповідати тим фактичним обставинам, які склалися, виходячи із тих відносин, які відповідають відповідним нормам права.

Велика Палата Верховного Суду неодноразово звертала увагу на те, що застосування конкретного способу захисту цивільного права залежить як від змісту права чи інтересу, за захистом якого звернулася особа, так і від характеру його порушення, невизнання або оспорення. Такі право чи інтерес мають бути захищені судом у спосіб, який є ефективним, тобто, таким, що відповідає змісту відповідного права чи інтересу, характеру його порушення, невизнання або оспорення та спричиненим цими діями наслідкам. Подібні висновки сформульовані, зокрема, у постановках Великої Палати Верховного Суду від 05.06.2018 у справі №338/180/17, від 11.09.2018 у справі №905/1926/16, від 30.01.2019 у справі №569/17272/15-ц, від 04.06.2019 у справі № 916/3156/17.

Таким чином, під ефективним засобом (способом) слід розуміти такий, що призводить до потрібних результатів, наслідків, дає найбільший ефект. Тому ефективний спосіб захисту повинен забезпечити поновлення порушеного права, бути адекватним наявним обставинам.

Ураховуючи викладені положення законодавства та правові висновки викладені вище, колегія суддів вважає обґрунтованим висновок суду першої інстанції, що в даному випадку наявні підстави для задоволення позовних вимог.

Отже, вирішуючи спір по суті заявлених позовних вимог, суд першої інстанції повно та всебічно дослідив обставини справи, дав їм належну правову оцінку, дійшов правильних висновків щодо прав та обов'язків сторін, які ґрунтуються на належних та допустимих доказах.

Інших належних доказів на підтвердження своїх доводів та заперечень викладених в поданій апеляційній скарзі, скаржником не було надано суду апеляційної інстанції.

Колегія суддів також зазначає, що хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, це не може розумітись як вимога детально відповідати на кожен довод. (рішення Суду у справі Трофимчук проти України, по. 4241/03, від 28.10.2010).

Європейський суд з прав людини вказав, що пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди давати обґрунтування своїх рішень, але це не може сприйматись як вимога надавати детальну відповідь на кожен аргумент. Межі цього обов'язку можуть бути різними залежно від характеру рішення. Крім того, необхідно брати до уваги, між іншим, різноманітність аргументів, які сторона може представити в суд, та відмінності, які існують у державах-учасниках, з огляду на положення законодавства, традиції, юридичні висновки, викладення та формулювання рішень. Таким чином, питання, чи виконав суд свій обов'язок щодо подання обґрунтування, що впливає зі статті 6 Конвенції, може бути визначено тільки у світлі конкретних обставин справи (Проніна проти України, № 63566/00, § 23, ЄСПЛ, від 18 липня 2006 року). Оскаржене судове рішення відповідає критерію обґрунтованості судового рішення.

У справі, що розглядається, колегія суддів дійшла висновку, що судом першої інстанції було надано скаржнику вичерпну відповідь на всі істотні питання, що виникають при кваліфікації спірних відносин, як у матеріально-правовому, так і у процесуальному сенсах, а доводи, викладені в апеляційній скарзі не спростовують обґрунтованих та правомірних висновків місцевого господарського суду.

Відповідно до ст. 276 Господарського процесуального кодексу України суд апеляційної інстанції залишає апеляційну скаргу без задоволення, а судові рішення без змін, якщо визнає, що суд першої інстанції ухвалив судові рішення з додержанням норм матеріального і процесуального права.

Враховуючи вищезазначене, колегія суддів Північного апеляційного господарського суду дійшла висновку, що рішення господарського суду першої інстанції відповідає чинному законодавству та матеріалам справи, підстав для його скасування з мотивів, викладених в апеляційній скарзі, не вбачається.

Згідно із ст. 129 ГПК України, витрати по сплаті судового збору за подання апеляційної скарги покладаються на заявника.

Керуючись ст.ст. 74, 129, 269, 275, 276, 281 - 284 Господарського процесуального кодексу України, Північний апеляційний господарський суд,-

ПОСТАНОВИВ:

1. Апеляційну скаргу Департаменту комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київська міська державна адміністрація) на рішення Господарського суду міста Києва від 30.08.2021 року у справі №910/19056/20 залишити без задоволення.

2. Рішення Господарського суду міста Києва від 30.08.2021 року у справі №910/19056/20 залишити без змін.

3. Поновити дію рішення Господарського суду міста Києва від 30.08.2021 року у справі №910/19056/20.

4. Повернути до Господарського суду міста Києва матеріали справи №910/19056/20.

Постанова суду апеляційної інстанції набирає законної сили з дня її прийняття.

Постанова апеляційної інстанції може бути оскаржена до Верховного суду у порядку та в строк передбаченими ст.ст. 287-289 ГПК України.

Повний текст постанови складено 17.02.2022 року.

Головуючий суддя

О.В. Агрикова

Судді

М.Г. Черногуз

А.О. Мальченко

